

Ik ben gezegend dat mijn dierbaren en ik tot nu toe gevrijwaard zijn gebleven van corona. Misschien kost het me daarom wel moeite mijn gedachten en gevoelens rond deze coronacrisis te ordenen. Enerzijds zie ik de zieken, de doden, gefrustreerde ondernemers en werknemers, een intredende recessie, de spanningen en frustraties rond de anderhalve-meter-samenleving en ga zo maar door. Ik baal dat ik mijn 91-jarige moeder niet mag omhelzen, evenmin als mijn bloedeigen maar uitwonende kinderen. Ook ik

word tureluurs van die videowerkelijkheid die ik alleen maar kan horen en zien, maar niet kan ruiken, voelen en proeven. En als zelfstandig organisatieadviseur en -ontwikkelaar zit ik meer op een houtje te bijten dan me lief is.

Maar ondertussen heb ik genoten van het stilvallen van de krankzinnige, dolgedraaide luxe-economie van (Chinese) onzinspullen kopen en lukraak vliegen – gewoon, omdat het kan. De relatieve rust in

de straten en in het luchtruim rond Amstelveen, het gekwinkeleer van de vogels en de veel schonere lucht. Het voelt alsof ik eindelijk ben ontsnapt aan een doldraaiend pretpark zonder pauze, waar ik jarenlang hijgend in ben opgegaan. Mensen sterven aan corona of aan uitgestelde zorg, maar aan uitgestelde snoepreisjes of niet-gekochte prullaria sterft niemand. Toch?

Helaas hebben we het mooiste van de verstillings voorlopig alweer gehad, zo lijkt het. Ik heb grote aarzeling te geloven in de veelbesproken reset die hier het gevolg van zou moeten zijn. Chris Argyris leert ons het verschil tussen praat- en doetheorie. De gehoopte reset lijkt me helaas typisch praattheorie. Heel sociaal-wenselijk, maar met weinig oog voor onze verslavingspatronen. Over de werkelijke logica in ons handelen, de doetheorie, leren we niet via woorden maar door waar te nemen. De media tonen hoe we worstelen met het ‘nieuwe normaal’ en hoe we ‘ernaar snakken’ weer

lekker ouderwets te mogen dansen op de vulkaan. Het massale strand- en terrasbezoek bij allen, al bij het vooruitzicht van een versoepeling. ‘We mogen weer!’ als uiting van een onderdrukt kinderlijk verlangen, in plaats van ‘Wat kan er?’ vanuit volwassen verantwoordelijkheid. Opzij, opzij, opzij, de crisis is voorbij – we mogen kopen, zui-pen, brassen, brallen, rijden, vliegen, vreten, spullen, slapen en weer doorgaan. Ver-

slavingen zijn taai, vooral als het consumptieve en economische gewin heel direct en intens is. De prijs van het verlies? Daar hebben we nu echt even helemaal geen zin in, hoor.

Op de pof

Paul KLOOSTERBOER

Dr. P.P. Kloosterboer is zelfstandig organisatieadviseur te Amsterdam en redactielid van dit tijdschrift. E-mail: pp@paukkloosterboer.com.